

SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Vic, 5-7-2016

Srs. Membres del Capítol d'aquesta catedral,
 Germans preveres i diaca,
 Sra. Alcaldessa de la ciutat de Vic,
 Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

Aquest any la festa de sant Miquel dels Sants ha de tenir tres mirades ben agraïdes a Déu pel do del més il·lustre dels fills d'aquesta ciutat de Vic.

La primera mirada la farem amb els ulls del venerable Josep Torras i Bages, del qual aquest any celebrem el centenari de la mort. Ell, en la primera festa major de Vic després de la seva entrada com a bisbe en aquesta ciutat, l'any 1900, va fer el sermó de l'ofici, en aquesta mateixa catedral. La seva mirada fou d'admiració de l'obra de Déu en el cor de Miquel Argemir. Una obra ben clara, fent-lo cada dia més fill seu. L'autèntica humanitat no és pas la que s'allunya de Déu. Com pot ser una escultura bella si no es deixa fer per les mans de l'escultor? Com podrà una pintura expressar la seva bellesa si no accepta que el pintor refaci cada detall fins a aconseguir la perfecció? Com podrà un camp arribar a donar fruits abundosos si no es deixa conrear pel pagès? Lluny de Déu no hi ha repòs, no hi ha pau profunda, no hi ha bellesa, no hi ha autèntica veritat ni veritable amor.

Deixem que ressonin les paraules del Dr. Torras i Bages, talment fossin dites per ell mateix: «Vaig a considerar a Miquel en el cim de la jerarquia humana, que és la santedat. Ell no posseeix cap grandesa humana, però posseeix la grandesa divina... Insignificança mundana de sant Miquel: no és ric, ni és un científic o literat, ni és home d'influència social. Va passar pel món com un exhalació. A Vic, a Saragossa, a Pamplona, a Madrid, a Sevilla, a Baeza, a Valladolid, hi va estar poc; però així com el sol cada dia escalfa el món, així també ell escalfà tots els llocs per on passà en sa curta existència.»

I, ¿com podríem nosaltres, homes i dones del segle XXI, entendre la santedat viscuda per un infant a Vic, i un jove en els convents de trinitaris, en els segles XVI i XVII? La paraula clau, entenedora tant ara com sempre, perquè el cor de la persona humana és el mateix ara que en tots els segles passats i en els segles futurs, ens la pot donar el mateix Torras i Bages, quan comenta: «Els botiguers de la plaça de Vic, on el porten essent encara nen un cop mort son pare, el troben encantat —era encantat perquè estava enamorat!»

Sí, un sant és un enamorat! Ser sant no vol dir res més que viure tan abocat a Déu i als altres que un no té temps de tancar-se en el seu jo egoista. En altres paraules, la santedat és la perfecció de l'amor. Un sant és el qui estima sempre, sempre, sempre. És el que diem tot cantant els goigs de sant Miquel, en què l'anomenem: «Serafí d'Ausona». Els serafins són els àngels que, perquè són a tan prop de Déu, són encesos d'amor. Per això en les pintures de l'art medieval apareixen sempre amb un vermell encès. El serafí d'Ausona, sant Miquel dels Sants, era encès d'amor per Déu, tant quan resava com quan servia els germans; fins i tot quan dormia amava. Estava sempre absorbt en Déu i, al mateix temps, ben atent a les veritables necessitats dels germans. Podem dir de sant Miquel el mateix que deia sant Pau, que no vivia en si, sinó que Crist vivia en ell. I per això entenem que Crist canviés a sant Miquel místicament el cor, donant-li son Cor ple de misericòrdia. Amb paraules de Torras i Bages, «era Jesús vestit de frare: tenia son cor, pensava en sos pensaments, parlava d'ell; era a la terra, però estava en el cel».

I una segona mirada als cors de Jesús i al de sant Miquel dels Sants. Estem de ple en l'Any Sant de la Misericòrdia, convocat pel sant pare Francesc. I ell ens convida de manera clara a mirar Jesús, rostre de la Misericòrdia del Pare. Parlar de la misericòrdia significa posar enmig del món un amor primer, sense esperar cap mèrit nostre, gratuït, incondicional; l'amor que es fa perdó donat i rebut. I aquesta és una gran necessitat en els nostres temps, quan constatem que «l'experiència del perdó en la nostra cultura s'esvaeix cada vegada més. Fins i tot la paraula mateixa en alguns moments sembla evaporar-se. Però sense el testimoniatge del perdó queda només una vida infecunda i estèril» (*Misericordiae vultus*, 10).

De fet, no podrem entendre mai del tot sant Miquel dels Sants, ni el podrem mai imitar, si no entrem en el coneixement del cor de Jesús —perquè aquest era el seu cor!; no ho oblidem—. El cor de Jesús és un cor ple d'amor misericordiós. «Jesús, davant la multitud de persones que el seguien, veient que estaven malmenades i abatudes, perdudes i sense guia, va sentir des del més profund del seu cor una intensa compassió per elles (cf. Mt 10,36). A causa d'aquest amor compassiu va guarir els malalts que li presentaven (cf. Mt 14,14) i amb pocs pans i peixos va calmar la fam de les grans multituds (cf. Mt 15,37). El que movia Jesús en totes les circumstàncies no era sinó la misericòrdia, amb la qual llegia el cor dels interlocutors i responia a les seves necessitats més reals. Quan va trobar la vídua de Naín, que portava el seu únic fill al sepulcre, va sentir una gran compassió per l'immens dolor de la mare en llàgrimes, i li retornà el seu fill ressuscitant-lo de la mort (cf. Lc 7,15» (ibídem, 8). Mes també veiem Jesús compartint la taula amb els pecadors i publicans i ensenyant amb paràboles com és el cor de Déu, sobretot amb la paràbola de les paràboles, la del fill pròdig, en la qual mostra com és de gran l'amor de Déu que espera, perdona i guareix. Però l'expressió més gran, com no n'hi ha d'altra, de

l'amor misericordiós de Déu és el cor de Jesús traspasat en l'arbre de la creu, del qual brollen sang i aigua. Aquesta és la font de la misericòrdia de Déu que mai no s'esgota, que no deixa mai d'oferir l'amor gratuït i incondicional de Déu a favor nostre. Perquè és el cor del qui ha mort i ha ressuscitat, el qui ha mort però viu per sempre. Aquest amor misericordiós de Déu és el que va omplir del tot el cor de sant Miquel i es va vessar en la seva curta vida amb amor al mateix Déu i la caritat misericordiosa a favor dels germans. El qui beu de la misericòrdia, al seu torn, no pot fer res més que donar misericòrdia als seus germans.

Sant Miquel dels Sants és per a tots nosaltres exemple d'amor misericordiós envers els germans. En la seva vida es manifesta amb escreix que el veritable amor a Déu és inseparable de l'amor al proïsme. Ell vivia les obres de misericòrdia espirituals, com ensenyar, corregir, aconsellar, consolar. Tenia gran zel i mirament perquè tots coneguessin i estimessin el Senyor. Desitjava tractar les ànimes per atansar-les a Déu, sobretot les poc o molt esgarriades. Ell repetia moltes vegades: «Si les ànimes coneguessin el Senyor, no l'ofendrien pas, ans s'abusarien en l'amor seu.» «Si la gent conegués el Senyor i veiés la manera i generositat com tracta els seus, tothom es moriria d'amor per ell.» En aquestes conversacions s'encenia i s'abusava de manera que semblava que parlés com un alienat, mostrant externament en el rostre la força de l'amor pels colors vius i encesos amb què s'enrojolava, talment un serafí. La seva caritat era consol en el cor dels qui passaven afliccions i proves. Sant Miquel dels Sants tenia el do particular de saber consolar els afligits. Per això era cosa seguida que moltes persones l'anessin a veure en llurs necessitats i tristeses, per tal de sentir dels seus llavis paraules confortadores. Un seu germà frare ens conta això: «Trobant-me en l'aflicció, vaig anar a manifestar-li el meu estat, i vaig quedar consolat de tantes i aitals coses que em digué de com havíem d'estimar Déu i no ens havíem de desconsolar tenint tan bon Déu per Pare i Senyor, i de com la cosa única que havia de causar-nos pena i preocupació era el fet de no tenir prou mirament a estimar-lo o servir-lo en gran manera.»

La caritat de sant Miquel dels Sants era també molt clara en l'exercici de les obres de misericòrdia corporals. Les paraules de Jesús: *Estava malalt, i em vau visitar* (Mt 25,36), foren per a ell realitat. Expliquen d'ell que sovint visitava els malalts i els consolava plorant moltes vegades de compassió en veure'ls patir. Visitava els malalts sense fer cap distinció entre rics i pobres. Tots els qui necessitaven de la seva companyia i consol eren objecte de la seva acció caritativa. En alguns casos, quan li era possible acompanyava els malalts tota la nit, exhortant-los i pregant per ells imposant-los les mans. Narren que àdhuc alguns d'ells, tot i la seva malaltia greu, es van recuperar.

I una tercera i darrera mirada molt breu. Estem celebrant l'ofici de festa major, tot mirant sant Miquel dels Sants en la nostra catedral, el mateix lloc però amb diferent construcció, on va rebre la misericòrdia de Déu amb el baptisme i els altres sacraments aquell nen que es va deixar portar sempre per l'embranchida de l'amor de Déu. No oblideu que, per voluntat del sant pare Francesc, la nostra catedral, com totes les que hi ha arreu del món, té la Porta Santa de la Misericòrdia. Us faig a tots vosaltres el repte de passar amb fe per aquesta porta, que és signe del cor obert de Crist, i d'apropar-vos a les fonts de la misericòrdia: la pregària, la confessió i la comunió. Veureu com la perspectiva de la vostra vida canviarà, perquè podreu descobrir o redescobrir que n'és, de gran, l'amor de Déu capaç de transformar la nostra vida. Sant Miquel dels Sants és un testimoni de com l'amor Déu enamora i transforma la vida, perquè sigui una vida més plena d'amor a Déu i als germans.

Sant Miquel, en el moment de la seva mort, quan tenia trenta-tres anys, va dir: «Crec en Déu, espero en Déu, amo a Déu, em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès.» Així acabava per a aquest món la curta vida de Miquel del Sants, per a iniciar la vida de la glòria en l'eternitat de Déu, aquell noi que als ulls dels homes era encantat, però que als ulls de Déu era un enamorat seu. Tota la seva vida va ser viure d'aquest amor. Amb Torras i Bages us dic: «Caríssims, cerquem també nosaltres, com sant Miquel, la identificació amb Jesucrist. Perfeccionem la nostra vida, elevem el pensament, alcem el cor, dignifiquem la vida, perquè siguem dignes companys de Jesucrist i cohereus de la seva glòria» (*Sermonari. Sant Miquel*). Sant Miquel dels Sants, serafí d'Osona, pregueu per nosaltres. Amén.